

narodam se bode dobra godila, takó se podpomaga sreča vsega svetá.

(Dalje sledí.)

Slovenskim pevoljubam.

(Konec.)

Drugi vzrok, de naši možki ne prepevajo, se po moji misli mora v naših pesmah iskati. Naš ženski spol je goreče namišljivosti, lahke občutljivosti, mehkoserčnosti in pobožnosti po veči meri dobil, ko možki spol; temu se mora pripisati, de mu vsaka pesem práv pride. Druga je pri možkim spolu. Ako pesem v sebi potrebne živosti nima, ako ona ne zadevlje ravno njegoviga pričijočiga bitja, ako v nji njegovi občutki jasno izraženi niso: bi bil prazen trud ga s takimi pesmami k petju buditi. —

Na Štajarskim so se bile pred nekoliko letmi pesme pod naslovom: „Koroške in Štajarske pesme od gosp. Ahacelna“ močno zagnale, in še zdaj jih sèmtertje ženski spol prepeva; koliko so pa pri možkim spolu pevoljublja zbudile, se bo morebiti pozneje pokazalo. — Tem pesmam se pridruži skoro ravno tako veliko število še bolj novih, od domačih pesnikov zloženih pesem, ktere sicer še nikjer natisnjene niso, vender so že na široko v Celjskim krogu poznane. Kar njih notrajnosti vtiče, se je čuditi, de so, kakor de bi se bile iz eniga mozga zlegle; kër se vender dobro vé, de imajo razne očete. Vse imajo na sebi splošno znamenje neke dušne bolezni; — po vsih se neka črna žalost vleče — one so žalostno opevanje zgubljeniga raja. Take pesme cvetečiga, junakoserčniga mladenčca nič ne mikajo.

Ako hočemo, de bi se naši mladenči za petje vneli, de bi divje, človeku nespodobno tulenje in ukanje s prijetnim petjem zamenili: jim moramo ponuditi pesme, ktere zdravi duh oživljuje, ktere za možko duševnost čverste hrane v sebi imajo. Ni zadosti za Slovence pesem v slovenskim jeziku zlagati, ampak potrebno je, de so v slovenskim duhu zložene. Ta duh se pogreši večidel v vsih naših pesmah, in to je lahko tudi krivo, de se naše pesme Slovencu priljubiti nemorejo. Pesme, v kterih bi ljubezen do slovenskiga naróda, do svoje domovine i. t. d. izražena bila; vojniške pesme, lovske, brodniške, bi gotovo našim mladenčam dopadle. Takšnih pesem so nam dozdej naši pesniki dolžni ostali.

Pesme, s kterimi se nam v „Novicah“ slovenski pesniki glasijo, ne gré meni tukaj pretresavati; — to pa je že vsaki domorodec gotovo občutil, de mili glasovi tistih, ki svoje pesme v novo oblačilo ogrinjajo, globokeji v serce segajo. Od teh pričakujemo, de se nam bojo včasí s takšnim petjem glasili, ktero bojo lahko vsi mladi Slovenci z njimi spremljali.

J. Drobníč.

Smešnica.

(Dobro žganje). Neki gospod gré memo nekega hrasta in vidi ednega človeka pod hrastom, da spí, in ednega poleg njega, da stoji, in ga gleda. — Ko ta gospod po ravno ti poti nekoliko ur potem zopet nazaj pride, najde tù obá, kakor ju je popréd vidil. — Vpraša stojéčiga: „Kaj pač ti tù gledaš?“ „E gospod!“ — mu odgovori — „ta junák je pijan, ko čep; jaz pa ča-

kam, da se prebudi; moram ga vprašati, kjé je on to žganje, ko se ga je napíl, kupil? presneto dobra kaplica je mogla biti.“

(Po Zori Dalm.)

—fov.

Cesarki ukazi.

(Za fabrikante, štacunarje in rokodelce). Po višim povelju od 24. Rožnicveta tega leta morajo prihodnjič vse rajtinge od prodániga blaga ali rokodelskih izdelkov štempljane biti, če na njih z kakoršno besedo si bodi zapisano stoji, de so plačane. Take rajtinge, na ktere je fabrikant, štacunar ali rokodelce zaznamoval, de so plačane, so plačilni list (kvitenge) od odrajtaniga plačila, morajo tedej tudi kakor druge kvitenge štempljane biti. Rajtinge od zneskov spod 2 goldinarja niso štempeljnu podveržene; od dveh goldinarjev pa in čez — mora po postavah štempelj znesku primerjen biti, kar vsak lahko tudi v naši pratiki bère. — Kdor bo prihodnjič temu povelju nasproti ravnal, bo v štempeljno kazn (štrafino) zapadel. — Veljava tega vikšiga ukaza se je od začetka Velkiserpana začela; za storjene pregreške pred tem oznanilam se mora pa le sam štempelj brez vse druge kazni plačati, če zató postavljeni ogledovavci kakiga kramarja i. t. d. zapazijo, de nima štempljane rajtinge.

(Vùn, vùn z starimi bankanóti!) Kdor ima še kej starih bankanotov od let 1816, 1825, 1833 in 1834, jih po cesarskim privoljenju od 18. Maliserpana tega leta zamore odslej le samó pri národni banki na Dunaju spečati, ktera jih bo še do konca Velkiserpana leta 1848 jemála in zmenovála. Potém pa bodo vsi ti stari bankanoti v nič prišli in kdor jih bo takrat še kej imel, ne bo nikjer ne vinarja za-nje dobil!

Urno, kaj je noviga?

(Železna cesta iz Dunaja v Prago) je odperta. 20. dan Velkiserpana je bila z velikim praznovanjem po nji perva vožnja. Praga leží od Dunaja 40 milj dalje; po železni cesti so se pa v 15 urah in pol pripeljali. Namesto Cesarja so se Nadvojvoda Franc Korl vpervič po ti novi železni cesti peljali v družini Nadvojvoda Jožefa, Ogorskiga Palatina, in njegoviga sina Nadvojvoda Štefana, poglavarja Česke dežele. Na večer, po dokončanih družih veselícah, so se imenovani Nadvojvodi na Zofijovi otok v Pragi podáli, kjer so prijatli českiga jezikoslovstva ta veselí dan še posebno praznovali. Presvitli Nadvojvoda Štefan so se prav čversto z pričijočimi gosti v českim jeziku pogovarjali.

(Wiener Zeitung.)

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Kadar debelih ni.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	20. Kimovca.		15. Kimovca.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	1	35	1	43
1 » » banaške....	1	55	1	55
1 » Turšice.....	1	13	1	11
1 » Soršice.....	1	20	1	20
1 » Rěži.....	1	17	1	18
1 » Ječmena.....	1	—	—	—
1 » Prosa.....	—	54	1	9
1 » Ajde.....	1	—	1	5
1 » Ovsa.....	—	40	—	43